

Επιτίθεται άρα υπάρχω

“Η πρόταση ξεδιπλώθηκε, η εξέγερση γενικεύτηκε, κάποια άτομα την ανέλαβαν, οι ανταγωνιστές έδρασαν και οι δείκτες του ρολογιού ενεργοποιήθηκαν: με διαφορετικές δράσεις που κυμαίνονται από οδοφράγματα, αποκλεισμούς, πορείες, κλείσιμο σχολείων, εκρηκτικές εκπυροσροκροτήσεις παντού, πυρπολήσεις και άλλα. Αυτό αποκαλούμε εξεγερτικό σχέδιο, μια σύζευξη θεωρίας-δράσης εν κινήσει, ένας συνδυασμός ανάμεσα στη σκέψη, ανάλυση, δράση και πρόταση καταστρέφοντας.” (από ανάληψη ευθύνης ανώνυμων συντρόφων από το Μεξικό για τρεις βομβιστικές επιθέσεις σε στόχους της κυριαρχίας στο πλαίσιο του Μαύρου Ιούνη)

Ο μήνας που μας πέρασε αποτέλεσε ένα δοκιμαστικό πεδίο άτυπου συντονισμού της αναρχικής δράσης και ταυτόχρονα ένα πειραματικό στάδιο για την πολιτική συνύπαρξη συντρόφων και συντροφισσών από διαφορετικές πολιτικές αφετηρίες και αντιλήψεις που, διατηρώντας την πολιτική τους αυτονομία, συμβάλλουν στην υλοποίηση ενός ανατρεπτικού σχεδίου το οποίο διέπεται από τέσσερις βασικούς πολιτικούς άξονες.

Την άμεση δράση, την πολυμορφία μέσω πάλης και θεωρήσεων, την επιθυμία για έναν κοινό συντονισμό και την άτυπη οργάνωση.

Η εκστρατεία του Μαύρου Δεκέμβρη αποτέλεσε ένα σημείο τομής για τη στρατηγική κατεύθυνση του άτυπου χαρακτήρα οργάνωσης και την επανεκκίνηση της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης τόσο στη δική μας επικράτεια όσο και διεθνώς, γι’ αυτό θεωρώ γόνιμο να ανιχνεύσουμε τις προοπτικές διεύρυνσης της αναρχικής αντιπίθεσης και να αναζητήσουμε τα μονοπάτια όπου θα συναντηθούν οι αναρχικές πρακτικές, ώστε όλοι όσοι συμμετείχαμε σε αυτό το ανατρεπτικό εγχείρημα να μη μείνουμε εκεί, αλλά να αναζητήσουμε τα κατάλληλα εργαλεία που θα εξασφαλίσουν τη συνέχιση του άτυπου συντονισμού της αναρχικής δράσης, ορίζοντας τις δικές μας συντεταγμένες μέσα στον κοινωνικό πόλεμο και διαμορφώνοντας εκείνες τις συνθήκες που θα μας επιτρέψουν να ενισχύσουμε και να δυναμώσουμε το πολύμορφο μέτωπο που διαχέει τον σπόρο της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης στις μητροπόλεις όλου του κόσμου.

“Μαύρος Δεκέμβρης – Πολιτικά συμπεράσματα και δημιουργικές εξισώσεις”

Στις ατελείωτες νεκρές ώρες της έρημης διάστασης της φυλακής, συχνά προσπαθούμε να αναλύσουμε τα δεδομένα της εξωτερικής πραγματικότητας με τα ελάχιστα ερεθίσματα που φτάνουν σε εμάς. Η παρατήρηση, η μελέτη, η επεξεργασία, η παρακολούθηση γεγονότων που διαδραματίζονται σε έναν παράλληλο χωροχρόνο είναι μια συνθήκη η οποία δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται με στενότητα, αλλά, αντίθετα, με την επίμονη απόπειρά μας να συνδεθούμε με τους συντρόφους εκτός των τειχών που δίνουν τις δικές τους μάχες ενάντια στην εξουσία.

Έχω την εντύπωση ότι δύσκολα κανείς θα μπορέσει να διαφωνήσει ότι, για διάφορους και πολλές φορές ανεξάρτητους μεταξύ τους λόγους και αιτίες, συνολικά οι αναρχικοί κύκλοι παρουσιάζουν μια κατακόρυφη πτώση της δραστηριότητάς τους.

Οι περιπτώσεις που κατόρθωσαν να αναπτύξουν μια αυτόνομη ισχυρή δυναμική ήταν λίγες, ενώ υπήρχε μια κοινή αίσθηση μεταξύ πολλών συντρόφων ότι τα τελευταία τρία

χρόνια η δυναμική αυτή έχει αποτυπωθεί κατά τη διάρκεια απεργιών πείνας από φυλακισμένους αγωνιστές.

Αν κανείς μελετήσει τόσο το επίπεδο των δράσεων που εκδηλώθηκαν κατά τη διάρκεια αυτών των κοινών αγώνων όσο και τα δημόσια απολογιστικά κείμενα που ακολούθησαν, όταν αυτά διατηρούσαν την απαραίτητη νηφαλιότητα και ψυχραιμία, μπορεί να παρατηρήσει έναν κοινό τόπο, έναν συλλογικό ανατρεπτικό προσανατολισμό. Τη θετική αποτίμηση αυτών των περιόδων πυκνής αναρχικής δράσης που χαρακτηρίζονταν από έναν άτυπο συντονισμό, μια πολυμορφία δράσεων, καθώς και την αυτονομία κάθε συλλογικότητας και ατομικότητας που πλαισίωσε αυτούς τους αγώνες. Πέρα όμως από αυτήν τη θετική αποτίμηση, υπήρχε εκείνη η δυσάρεστη αίσθηση του ανεκπλήρωτου για το γεγονός ότι σύντομα υπήρχε η επιστροφή σε μια ρουτίνα.

Η διάχυτη επιθυμία ώστε η αναρχική εκτροπή της καθημερινότητας να αποκτήσει διάρκεια στον χρόνο και να θέσει τις δικές της στρατηγικές ήταν ένα βασικό αντικείμενο συζήτησης και επεξεργασίας, το οποίο όμως έμενε μετέωρο και λειψό.

Κάπου εκεί γεννήθηκε η περιέργεια να αναζητηθούν τα κατάλληλα θεωρητικά εργαλεία ώστε αυτά τα χαρακτηριστικά να προκύψουν μέσα από αυτόνομες εκστρατείες δράσεων, οι οποίες δεν θα περιστρέφονται γύρω από απεργίες πείνας, αλλά γύρω από θεματικές αγώνα που θα αποτελούσαν κοινή επιλογή και θα υπήρχε έτσι η δυνατότητα να αναπτυχθούν αποσταθεροποιητικές μεταβλητές που θα συμβάλουν στην όξυνση της αναρχικής σύγκρουσης με τον κόσμο της εξουσίας.

Μια τέτοια απόπειρα ήταν η εκστρατεία του Μαύρου Δεκέμβρη, η οποία έθεσε ως στόχο τη δημιουργία ενός ανοιχτού πλαισίου δράσης μέσα στο οποίο θα δοκιμάζονταν ο άτυπος συντονισμός της αναρχικής δράσης, η δημιουργική συνύπαρξη συντρόφων και συντροφισσών με διαφορετικές πολιτικές αφετηρίες και σκεπτικά, το διαλεκτικό ξεπέρασμα των θεωρητικών αγκυλώσεων, η δημιουργία μιας αντίστροφης δυναμικής στην κουλτούρα της ιδεολογικής περιχαράκωσης, η κατάργηση του διαχωρισμού μεταξύ νόμιμου και παράνομου, και η δημιουργία μιας συνθετικής αντίληψης ώστε να αναδειχθεί ότι η ιεράρχηση των μέσων του αγώνα πρέπει να καταργείται μέσα από τις πρακτικές της αναρχικής πολυμορφίας που κάθε της αναπόσπαστο κομμάτι συμπληρώνει την ολότητα της αναρχικής αντίστασης.

Η συγκεκριμένη πρόταση, πέρα από τα αρχικά ζητήματα που έθετε, δεν είχε σκοπό να περιοριστεί στην εκστρατεία του Μαύρου Δεκέμβρη. Αντίθετα, όπως γράφτηκε και στο αρχικό κείμενο με το οποίο κατατέθηκε, η προοπτική της ήταν να αποτελέσει ένα στοίχημα για να σχηματιστεί μια άτυπη αναρχική πλατφόρμα εντός και εκτός των τειχών. Η προοπτική αυτή θα έθετε σε εφαρμογή το πείραμα της άτυπης οργάνωσης, διατηρώντας παράλληλα ανοιχτά όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά τα οποία θα της επέτρεπαν να μη γίνει “ιδιοκτησία” κάποιας συγκεκριμένης τάσης ή κάποιας συγκεκριμένης αναρχικής πρακτικής, αλλά, αντίθετα, να γίνει το όχημα όλων εκείνων των συντρόφων που επιθυμούν να μετατρέψουν την αναρχία σε πραγματικό κίνδυνο για το σύστημα.

Ένα σημείο συνάντησης, ζύμωσης, ανταλλαγής σκεπτικών, συντονισμού και επικοινωνίας, το οποίο θα αποτελέσει ένα εφελτήριο σκέψης και δράσης για την όξυνση του αναρχικού αγώνα.

Η εκστρατεία του Μαύρου Δεκέμβρη συνεισέφερε πολλά περιεχόμενα στο πεδίο της επαναστατικής διαλεκτικής και μέσα από την πολύμορφη δράση που αναπτύχθηκε επιχείρησε να τα αναδείξει.

Ο Μαύρος Δεκέμβρης αποτέλεσε έναν σύνδεσμο επικοινωνίας πολύμορφων αναρχικών πρακτικών σε όλο τον κόσμο. Μια μικρή σταγόνα αναρχίας που θέλει να εξελιχτεί και να προκαλέσει η ίδια τα ορμητικά γεγονότα που θα εξαπλώσουν τη γιορτή της καταστροφής

σε κάθε σπιθαμή γης όπου η εξουσία στραγγαλίζει την άγρια ομορφιά της αχαλίνωτης ελευθερίας.

Έτσι λοιπόν το νήμα της αναρχίας και της άμεσης δράσης κατάφερε να συνδέσει συντρόφους από την Ελλάδα, την Ιταλία, την Κολομβία, την Κύπρο, την Ισπανία, την Ελβετία, την Ολλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γερμανία, το Μεξικό, τη Χιλή, την Αργεντινή, τη Βολιβία, τη Βραζιλία, τον Καναδά, τις ΗΠΑ, την Ουρουγουάη, την Αυστραλία, το Περού, το Εκουαδόρ, το Βέλγιο μέσα από δεκάδες πράξεις πολύμορφης αναρχικής δράσης.

Κείμενα φυλακισμένων συντρόφων, δράσεις αντιπληροφόρησης και προπαγάνδας, πανό σε πτέρυγες φυλακών, μαχητικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τα σκυλιά της αστυνομίας, εμπρησμοί, βομβιστικές επιθέσεις και βανδαλισμοί σε εχθρικούς στόχους, εκδηλώσεις σε καταλήψεις και κοινωνικά κέντρα, εκδόσεις αναρχικών εντύπων που περιγράφουν εξεγερσιακές εμπειρίες, χρονικά άμεσης δράσης, εγχειρίδια και θεωρητικές αναλύσεις από διάφορες τοποθεσίες, συνθέτουν με τον δικό τους μοναδικό τρόπο ένα πολύμορφο μέτωπο αγώνα που οργανώνεται άτυπα, διεθνοποιεί τις εμπειρίες του και περνάει στην επίθεση.

Αν κανείς προσπαθήσει να ξεφύγει από μια στεία οπτική που βλέπει τη δική του επικράτεια ως το κέντρο του κόσμου, θα καταφέρει να δει ότι στην πραγματικότητα στο συγκεκριμένο κάλεσμα δεν υπήρχε κάποια “ιδεολογική” ηγεμονία κάποιας αναρχικής τάσης απέναντι σε κάποια άλλη· αντίθετα, μελετώντας το θεωρητικό περιεχόμενο των δράσεων, θα αντιληφθεί ότι η συγκεκριμένη εκστρατεία ίσως να ανέπτυξε τη δυναμική της και γι’ αυτόν τον λόγο.

Εξάλλου, αν κανείς κοιτάξει πίσω στο παρελθόν, τόσο στο κοντινό όσο και στο μακρινό, θα δει ότι όποτε επιχειρήθηκε να υπάρξει μια απόσχιση ενός κομματιού της αναρχίας με τρόπο διακριτό και ανταγωνιστικό απέναντι σε όλα τα άλλα κομμάτια της, κάτι τέτοιο οδήγησε στην πολιτική περιχαράκωση και εσωστρέφεια, με αποτέλεσμα σε σύντομο χρονικό διάστημα να απολέσει τη δυναμική του. Κάτι τέτοιο συμβαίνει νομοτελειακά γιατί, όταν καταργείς τους όρους της διαλεκτικής, αυτομάτως καταργείς το όποιο πεδίο μιας γόνιμης αντιπαράθεσης μέσα από το οποίο οι διαφορετικές θεωρητικές αντιλήψεις αναπτύσσουν τη δυναμική τους.

Ακολουθώντας τα χνάρια μιας τέτοιας λογικής, είσαι αναγκασμένος να υιοθετήσεις μια απολυτότητα στον δημόσιο λόγο σου, όχι ως μέσο αυτοκαθορισμού, αλλά ως μια τεχνική πρόκλησης πόλωσης, η οποία όμως εφαρμόζεται μόνο στα λόγια αφού η πραγματική ζωή μάς προσφέρει ένα πλήθος αντιφάσεων, συμβάσεων και αντιφατικών γεγονότων στα οποία είναι αδύνατο να απαντήσεις με την απόλυτη θεωρία που διαμορφώνεις Έτσι ξεκινάνε να δημιουργούνται οι αποστάσεις μεταξύ θεωρίας και δράσης, οι οποίες όσο οξύνονται τόσο οδηγούν τον καθένα μας στο να ασχολείται αποκλειστικά και μόνο με τη θεαματική απεικόνιση των γεγονότων και όχι με το περιεχόμενό τους.

Συμπερασματικά λοιπόν δεν έχουμε αποσχιστικές τάσεις, όχι γιατί θεωρούμε ότι η πλειονότητα των αναρχικών κύκλων αποτελεί ένα υγιές περιβάλλον –η πραγματικότητα μας επιβεβαιώνει το αντίθετο μάλιστα–, αλλά γιατί αφενός θεωρούμε στρατηγική οπισθοχώρηση και πολιτική αδυναμία να αφήσουμε προνομιακό χώρο κίνησης σε όσους παρασιτούν στο σώμα της αναρχίας. Αφετέρου δεν μπορούμε να ετεροκαθοριστούμε με βάση τις πολιτικές αναφορές και τα αρνητικά στοιχεία κάποιων “άλλων”.

Εξάλλου, με τα λόγια και τις πράξεις μας δεν μένουμε αμέτοχοι· απεναντίας, παίρνουμε θέση που ξεκινάει ατομικά για να ξεχυθεί στο συλλογικό όσον τάσσονται με την πλευρά της άρνησης, μια θέση που επικοινωνεί στη βάση της συντροφικής πρόσκλησης την ουσία του προβλήματος και διανθίζει το πρόταγμα της απόλυτης καταστροφής του υπάρχοντος, δίνοντας την ανατρεπτική ώθηση που χρειάζεται ο αγώνας.

“Κάποιες σκέψεις σχετικά με τις κριτικές εναντίον του Μαύρου Δεκέμβρη”

Σε αντίθεση με τη λανθασμένη εντύπωση που έχει δημιουργηθεί από ορισμένους, ποτέ δεν υπήρχε η ψευδαίσθηση ότι θα ξεσπάσει κάποια εξέγερση, καθώς οι εξεγέρσεις τις περισσότερες φορές έχουν τον χαρακτήρα της τυχαιότητας και δεν πραγματοποιούνται με καλέσματα, ούτε το σκεπτικό της συγκεκριμένης πολιτικής πρότασης ήταν να εκτονωθεί η όποια δυναμική απλά και μόνο με κάποιες συγκρούσεις μεταξύ ταραχοποιών και αστυνομίας.

Σε περίπτωση που η λανθασμένη εντύπωση δεν έχει κάποια σκοπιμότητα, τότε όσοι διατύπωσαν τη συγκεκριμένη κριτική μάλλον δεν διάβασαν αρκετά προσεκτικά τα αρχικά κείμενα, ούτε έχουν ενδιαφερθεί να ακούσουν τις ηχογραφημένες παρεμβάσεις σε δημόσιες εκδηλώσεις σε αναρχικές καταλήψεις και αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα, καθώς κάτι τέτοιο είχε τονιστεί επαρκώς επεξηγώντας στο σύνολό του το πολιτικό σκεπτικό της πρότασης.

Όσον αφορά ένα άλλο ζήτημα που έχει προκύψει σαν σημείο κριτικής, το οποίο σχετίζεται με τη σχέση των φυλακισμένων αναρχικών με τις αναρχικές κοινότητες που μάχονται καθημερινά την εξουσιαστική σαπίλα, είναι σημαντικό να ξεκαθαριστούν κάποιες οπτικές προς μια ριζοσπαστική κατεύθυνση που δεν θα τροφοδοτήσει την πολυδιάσπαση εντός των αναρχικών κύκλων. Αρκετό καιρό πριν βιώσω την ατυχία του να βρεθώ στην φυλακή υπήρχε μια προσπάθεια από ορισμένους αναρχικούς να παγιωθεί μια αντίληψη ότι οι αναρχικοί κρατούμενοι δεν είναι κάποιες ιερές αγελάδες που δεν επιδέχονται κριτικής, αλλά, αντίθετα, αποτελούν οργανικό και ζωντανό κομμάτι του αναρχικού αγώνα όπως ακριβώς και κάθε αναρχικός που πολεμάει από το μετερίζι του το κράτος και την εξουσία. Έτσι λοιπόν συμμετέχουν σε αναρχικές διαδικασίες, συμβάλλουν με τον λόγο και τις πράξεις τους στην εξέλιξη του αγώνα, έχουν την ίδια δυνατότητα κατάθεσης προτάσεων και διατύπωσης κριτικών όσο και οι σύντροφοι εκτός των τειχών.

Από την εντός των τειχών πλευρά λοιπόν, σε μια περίοδο όπου κυριαρχεί ο κατακερματισμός και οι οξυμένες εσωτερικές πολιτικές και προσωπικές αντιπαραθέσεις, υπήρξε μια συμβολή χωρίς ιδιαίτερες μεγαλοστομίες στην υπέρβαση προσωπικών διαφορών και θεωρητικών αγκυλώσεων ώστε το κέντρο βάρους να μετατοπιστεί εκεί που πρέπει να χτυπάει η καρδιά της αναρχίας, στην αδιάκοπη μάχη με την εξουσία.

Το κάλεσμα που πραγματοποιήθηκε ήταν με ανοιχτά χαρακτηριστικά, δεν απευθύνθηκε σε μία μόνο τάση της αναρχίας, αλλά άφησε οποιονδήποτε και οποιαδήποτε νιώθει είτε την ανάγκη είτε την επιθυμία να πλαισιώσει αυτό το κάλεσμα να το κάνει με τους όρους και τον τρόπο που θα επιλέξει. Γι' αυτό και το κάλεσμα αφέθηκε εκτεθειμένο ώστε να το οικειοποιηθεί ο καθένας όπως ο ίδιος ήθελε.

Από τη στιγμή που η συγκεκριμένη εκστρατεία δράσης δεν περιστρεφόταν γύρω από κάποια προσωπικά αιτήματα, δεν ήταν δυνατόν να έχει προσωποκεντρικό χαρακτήρα.

Ως αιχμάλωτοι και εξ ανάγκης αδύναμοι να αφήσουμε τα σώματά μας να τρέξουν ελεύθερα στα αχαλίνωτα μονοπάτια της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης, ο μοναδικός τρόπος να συνδεθούμε με τον κόσμο του αγώνα εκτός των τειχών είναι η αμοιβαία ζύμωση μεταξύ μας και χάριν αυτής της ζύμωσης επιδιώξαμε την επικοινωνία με εκείνες τις συλλογικότητες και ατομικότητες που πιστέψαμε ή ελπίσαμε ότι ένας διάλογος, μια συνεννόηση θα ήταν γόνιμη. Το παράλογο της υπόθεσης λοιπόν δεν είναι ότι κάποιες απάντησαν και κάποιες όχι, αλλά το γεγονός ότι άλλες μας κατηγορήσαν εκ των υστέρων ότι δεν επιδιώξαμε συνεννόηση.

Το γεγονός ότι εκστρατείες αγώνα όπως ο Μαύρος Δεκέμβρης μπορούν να έχουν ως θεματική την επίκληση της μνήμης των νεκρών συντρόφων μας σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι επιχειρείται μια νεκρανάσταση παρελθοντικών εξεγερτικών γεγονότων.

Η συλλογική ανατρεπτική μνήμη ήταν, είναι και θα συνεχίσει να είναι ζωτικό κομμάτι του πολύμορφου αναρχικού αγώνα. Το αίμα που χύσανε οι σύντροφοί μας δεν θα στεγνώσει ποτέ πάνω στις σελίδες αραχνιασμένων βιβλίων, που αποτελούν το ιδεολογικό άλλοθι της αδράνειας για τις επίσημες ιντελιγκέντσιες της “ριζοσπαστικής” αριστοκρατίας, αλλά θα συνεχίσει να κυλάει στις φλέβες των αγωνιστών τού σήμερα οπλίζοντας τα μυαλά και τα χέρια τους με άπειρες αφορμές να εκδηλώσουν με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο το μίσος τους ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και τους υποτακτικούς του.

Η μνήμη των οπλισμένων αναρχικών μειοψηφιών και των ταραχοποιών που δολοφονήθηκαν από τους ένστολους δολοφόνους είναι εκείνη η μνήμη που μας υπενθυμίζει ότι το να πάρουμε τα όπλα και να επιτεθούμε στην έννομη τάξη είναι πέρα απ’ όλα τα άλλα μια στάση υπευθυνότητας και συνέπειας για τους νεκρούς μας, για αυτούς που έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα και για τον αγώνα. Είναι η μνήμη που μας υπενθυμίζει ότι η αναρχία πρέπει να είναι επικίνδυνη για την κάθε εξουσία, βίαιη και απόλυτη απέναντι στους εκφραστές της υποδούλωσης, αιχμηρή και επιφυλακτική σε όποιον προσπαθεί να στρογγυλέψει τα χαρακτηριστικά της.

Κατά συνέπεια, η επίκληση της μνήμης των νεκρών μας αποτελεί ένα προσκλητήριο αγώνα, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο, μια στιγμή αγώνα στην ανυποχώρητη διαδρομή της αναρχικής ανταρσίας μέσα στην έρημο της κοινωνικής υποτέλειας.

“Για μια άτυπη αναρχική πλατφόρμα και της θεωρίας και της πράξης”

“Η αντιεξουσιαστική εξεγερτική διεθνής βασίζεται άρα πάνω σε μια προοδευτική εμβάθυνση της αμοιβαίας γνωριμίας μεταξύ όλων των προσχωρησάντων της. Αυτή θα είναι χωρίς καμιά αμφιβολία μια επαναστατική γνωριμία στον βαθμό που θα κατευθυνθεί στην ανταλλαγή εκείνων των πληροφοριών πάνω στην αμοιβαία δουλειά που κάθε μέλος, κάθε ομάδα, κάθε δομή, και ούτω καθεξής, διεκπεραιώνει μέσα στην ίδια της τη χωρική πραγματικότητα.” (από το έντυπο “Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνής – Πρόταση για μια συζήτηση”, που αφορούσε μεταξύ άλλων σκέψεις γύρω από την αφορμαλιστική οργάνωση από αναρχικούς συντρόφους το μακρινό 1993)

Ξεκινώντας έναν ζωντανό διάλογο μεταξύ συντρόφων που αναγνωρίζουμε ότι βρισκόμαστε πίσω από την ίδια πλευρά του οδοφράγματος, καλό είναι να κάνουμε συγκεκριμένο τι θέλουμε να πετύχουμε και γιατί προτάσσουμε την άτυπη οργάνωση της αναρχικής δράσης.

Η άτυπη οργάνωση είναι ο δικός μας τρόπος να μετατρέψουμε την οργή μας για τον πολιτισμό της εξουσίας σε ένα συντονισμένο κύμα επιθέσεων, διαταράσσοντας το μονοπώλιο βίας της έννομης τάξης. Μέσα από την άτυπη οργάνωση επικεντρώνουμε τον σχεδιασμό μας στην πρόκληση εξεγερτικών συνθηκών τα οποία, αν το επιθυμούν, μπορεί να συγκεκριμενοποιηθούν σε έναν αντικειμενικό στόχο πολλαπλασιάζοντας έτσι τη δυναμική τους.

Παράλληλα διατηρούμε την πολιτική μας αυτονομία, χωρίς να υποτάσσουμε τις αντιλήψεις μας στο πλαίσιο μιας συγκεντρωτικής δομής, ενώ ταυτόχρονα δίνουμε βήμα και χώρο ανάπτυξης στις πρωτοβουλίες ατομικότητων και συλλογικοτήτων έτσι ώστε η συλλογική φαντασία των συντρόφων να αναπτύσσεται δημιουργικά, χωρίς να υποτάσσεται στην πολιτική βούληση μιας μονοδιάστατης πολιτικής οντότητας.

Πιστεύουμε ότι η ανάπτυξη αναρχικών δομών και υποδομών οι οποίες θα δικτυώνονται και θα επικοινωνούν μεταξύ τους από όλο το φάσμα του αναρχικού αγώνα είναι το πρώτο βήμα για την υλοποίηση μιας στρατηγικής στη ρίζα της οποίας θα βρίσκεται η επιθυμία μας να μην αναβάλουμε για αύριο την εξέγερσή μας ενάντια στο χρήμα, την

ιδιοκτησία, την ιεραρχία, την απάθεια, τον ρεφορμισμό, ενάντια στην οργανωμένη πολεμική του καπιταλισμού, που στοχεύει στην ολοκληρωτική καθυπόταξή μας στα δεσμά ενός πολυδαίδαλου εξουσιαστικού συμπλέγματος που συνθλίβει όποιον επιχειρήσει να αντισταθεί στις επιταγές του.

Θέλουμε μέσα από την άτυπη οργάνωση του αναρχικού πολέμου να γκρεμίσουμε τις κοινωνικές ταυτότητες που μας θέλουν εργάτες, φοιτητές, κρατούμενους, μετανάστες, και να οικοδομήσουμε επαναστατημένες κοινότητες μέσα στις οποίες θα αναπτύσσεται μια νέα ανθρώπινη προσέγγιση σε επίπεδο οργάνωσης, πρακτικής και σχέσεων, άρρηκτα συνδεδεμένη με την υπαρξιακή εμπειρία της συμμετοχής μας στον πόλεμο εναντίον της εξουσίας.

Μετά από πολλές σκέψεις και συζητήσεις μεταξύ συντρόφων τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών ρίχνουμε στο τραπέζι της διαλεκτικής μια ιδέα η οποία δεν αποτελεί ένα παγιωμένο δόγμα, αλλά, αντίθετα, αποτελεί μια συντροφική πρόσκληση για την αναβάθμιση και την εξέλιξή της από τα σκεπτικά όσων συντρόφων επιθυμούν να συμμετέχουν σε αυτόν τον διάλογο.

Θέλουμε να δημιουργήσουμε μια άτυπη αναρχική πλατφόρμα πάνω στην οποία θα αναπτύσσεται ο διάλογος μεταξύ συντροφισμών και συντρόφων από όλα τα μέτωπα του αναρχικού αγώνα, από καταζητούμενους συντρόφους, αναρχικούς αιχμαλώτους, καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, αναρχικές συλλογικότητες, αντάρτικες ομάδες, αυτόνομες ατομικότητες, πάνω σε αυτό το μωσαϊκό διαφορετικών αντιλήψεων και επιλογών θα συνταχθούν όλοι όσοι επιθυμούν να προωθήσουν τον αναρχικό αγώνα στις άτυπες μορφές του, κηρύσσοντας τον πόλεμο με όλα τα μέσα στην εξουσία. Προς αποφυγή παρεξηγήσεων, με τον όρο ‘πλατφόρμα’ δεν επιχειρείται κάποια σύνδεση με την πολιτική τάση της αναρχίας που έχει τις ρίζες της στον ελευθεριακό κομμουνισμό, αλλά η δημιουργία της αφετηρίας μιας άτυπης βάσης συντονισμού.

Ο βασικός στόχος ενός τέτοιου εγχειρήματος δεν είναι άλλος από τον συντονισμό και την ανάπτυξη της αναρχικής εξέγερσης σε όλα τα πεδία της κοινωνικής ζωής όπου αυτή αναπτύσσεται. Δεν επιθυμούμε τη δημιουργία μιας κεντρικής οργάνωσης, παρά μόνο τη βελτίωση της αποτελεσματικότητάς μας και για να γίνει κάτι τέτοιο απαιτείται η δημιουργία ενός άτυπου δικτύου επικοινωνίας, συντονισμού και ανταλλαγής σκεπτικών το οποίο θα είναι και ταυτόχρονα ορατό ώστε να εκπέμπει το δικό του στίγμα μέσα στον αντικρατικό πόλεμο. Μέσα από ένα τέτοιο εγχείρημα οι σύντροφοι και οι συντροφισσες που καταλαμβάνουν κτήρια, προπαγανδίζουν τα αναρχικά προτάγματα, συγκρούονται με τους μπάτσους και τους φασίστες στον δρόμο, ανάβουν φωτιές για να λιώσουν τον πάγο της εθελοδουλίας που εξαπλώνεται μέσα στο κοινωνικό σώμα, σηκώνουν τα όπλα ενάντια στους υπερασπιστές της εκμετάλλευσης, θα μπορούν να συμμετέχουν ισότιμα σε ένα αναρχικό εγχείρημα το οποίο δεν προωθεί την οργάνωση ως αυτοσκοπό, αλλά, αντίθετα, συντονίζει οριζόντια και άτυπα την αναρχική δραστηριότητα, καταθέτει πολιτικά σκεπτικά, προτείνει στρατηγικές και θεματικές αγώνα, διαχέει την αντίληψη της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης σε όσους νέους συντρόφους είναι μολυσμένοι με τον ιό της αμφισβήτησης, επιχειρεί να θέσει τις βάσεις σε μια υγιή πολιτική συνύπαρξη και να συνθέσει διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις, αναγνωρίζοντας την ειλικρινή συμβολή της κάθε προσέγγισης στον αγώνα. Ταυτόχρονα μέσα από ένα τέτοιο εγχείρημα αναγνωρίζουμε όλες τις μορφές αγώνα ως κομμάτι του δικού μας αγώνα, καταργούμε στην πράξη τον διαχωρισμό του νόμιμου με το παράνομο και τις κάθε λογής “αυθεντίες” και “ειδικούς” μέσα στο κίνημα. Χτίζουμε γέφυρες επικοινωνίας μεταξύ συντρόφων αναγνωρίζοντας τον καθέναν ως ίσο προς ίσο στον μεταξύ μας διάλογο, καθώς ο λόγος μιας αναρχικής κατάληψης, ενός φυλακισμένου συντρόφου, μιας εμπρηστικής ομάδας αποκτάει την ίδια βαρύτητα και δεν ετεροκαθορίζεται από τη θεαματικοποίηση του εκάστοτε μέσου αγώνα.

Γι' αυτό και η μοναδική συμφωνία που απαιτείται είναι η επιθυμία μας για την έμπρακτη υποστήριξη της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης που εκδηλώνεται με όλα τα μέσα, υψώνοντας πύρινα οδοφράγματα στην ολοκληρωτική επέλαση του καπιταλισμού. Κατά συνέπεια, το ανοιχτό κάλεσμα για σύμπραξη μέσα από τις γραμμές μιας άτυπης αναρχικής πλατφόρμας δεν απευθύνεται στους συντρόφους μιας συγκεκριμένης αναρχικής τάσης, αλλά σε όλους από τη στιγμή που δεν καταδικάζουν καμία μορφή αγώνα και πιστεύουν στην ευελιξία και στα πλεονεκτήματα της άτυπης οργάνωσης. Από τη στιγμή που είναι ξεκάθαρο πως το συγκεκριμένο εγχείρημα είναι ανταγωνιστικό με τις ιδέες των κεντρικών οργάνωσεων και των συγκεντρωτικών λειτουργιών –χωρίς αυτό να σημαίνει ότι επιδιώκει απαραίτητα τη δημιουργία ενός δίπολου που θα μεταφέρει το βάρος της συζήτησης στα οργανωτικά μοντέλα– και πολιτικά εχθρικό με όσους επιχειρούν να βάλουν από την πίσω πόρτα καταστατικά και κομματικές νοοτροπίες, ενώ ταυτόχρονα προωθεί τον άτυπο συντονισμό και την αφορμαλιστική δικτύωση των αναρχικών εγχειρημάτων που επιθυμούν να συγκρουστούν με το κράτος, το κεφάλαιο και τις κοινωνικές σχέσεις που αυτά αναπαράγουν.

“Μια καταγραφή στα βασικά σημεία της αναρχικής συμφωνίας”

Όπως ειπώθηκε και προηγουμένως, οι τρεις άξονες που διαμορφώνουν αυτή την άτυπη αναρχική πλατφόρμα είναι η αυτονομία, η πολυμορφία των μέσων πάλης και ο συντονισμός, πάντα στο πλαίσιο της άτυπης οργάνωσης.

Αυτονομία: Γιατί θεωρούμε ότι οι θεωρητικές αντιλήψεις του καθενός, καθώς και η πρακτική του δεν πρέπει να ομογενοποιούνται κάτω από μια πολιτική ομπρέλα, αλλά, αντίθετα, να εκθέτονται δημόσια, συμβάλλοντας έτσι στην ανάπτυξη της αναρχικής διαλεκτικής. Ο πλουραλισμός θεωρήσεων εντός των αναρχικών κοινοτήτων πρέπει να αποτελεί στοιχείο εμπλουτισμού της αναρχικής σκέψης. Δεν είναι λίγες οι φορές που οι θεωρητικές συνεισφορές των ομάδων συγγένειας αλληλοσυμπληρώνουν τα εκάστοτε σκεπτικά τους και εξελίσσουν με γόνιμο τρόπο τη ριζοσπαστική κριτική σκέψη. Αλλά ακόμα και στην περίπτωση που προκύπτουν διαφωνίες και αποκλίσεις, τα αντιφατικά σημεία της εκάστοτε αντίληψης μπορούν και πρέπει να λειτουργούν ως μια αφορμή είτε για περαιτέρω εμπλουτισμό είτε για ορισμένες αναθεωρήσεις, όταν βέβαια μια τέτοια αντιπαράθεση διεξάγεται μέσα σε ένα περιβάλλον αμοιβαίας κατανόησης που δεν έχει στόχο την αποδόμηση του ενδοκινηματικού αντιπάλου.

Ταυτόχρονα η αυτονομία μάς εξασφαλίζει την απουσία ηγεμονισμών όπως αυτοί μπορούν να εκφραστούν με κυρίαρχο τρόπο μέσα σε συγκεντρωτικά μοντέλα ή ακόμα και σε άτυπες αναρχικές ομάδες. Μόνο που, στη δεύτερη περίπτωση, το δηλητήριο της εξουσίας θα περιορίζεται στο σημείο που άρχισε και δεν θα είναι εφικτό να διαχυθεί περαιτέρω.

Η αυτονομία μάς δίνει τη δυνατότητα να συνεισφέρουμε σε μια στρατηγική αγώνα, αν και εφόσον το επιθυμούμε, με τα δικά μας πολιτικά χαρακτηριστικά και τη δικιά μας πολιτική πρακτική, συμβάλλοντας έτσι σε ένα διευρυμένο πλαίσιο το οποίο αντλεί δύναμη και πολλαπλασιάζει την ισχύ του διατηρώντας τη στρατηγική συμμαχία με την αντίληψη της αυτονομίας.

Κάνοντας μια αντιπαραβολή, μπορούμε να πούμε ότι κάθε εκστρατεία αγώνα είναι σαν έναν λευκό πίνακα ζωγραφικής όπου το μόνο προαποφασισμένο είναι το πλαίσιο. Κάθε αναρχική ομάδα ζωγραφίζει με τον δικό της ξεχωριστό τρόπο τις δικές της πινελιές, συμπληρώνοντας με τον πιο όμορφο τρόπο την πολυμορφία του αναρχικού αγώνα.

Πολυμορφία: Η πολυμορφία του αναρχικού αγώνα είναι συχνά μια έννοια παρεξηγημένη η οποία άλλοτε χρησιμοποιείται ως ιδεολογικό άλλοθι αποκήρυξης δυναμικών ενεργειών και άλλοτε γίνεται αντικείμενο επίκλησης ως μια διαδικασία η οποία πρέπει να υπάρχει με μοναδικό λόγο ύπαρξης την πολιτική υποστήριξη του αντάρτικου πόλης. Όμως και τα δύο αυτά σκεπτικά αρνούνται να εισέλθουν στον πυρήνα της αντίληψης με την οποία η πολυμορφία του αναρχικού αγώνα αποτελεί τη μόνη δυνατότητα για την αναβάθμιση των όρων διεξαγωγής του.

Τα μέσα του αναρχικού αγώνα, από την έντυπη προπαγάνδα μέχρι τα όπλα, αποτελούν νεκρά αντικείμενα αν κάποιος δεν επιχειρήσει να τα νοηματοδοτήσει και να τους δώσει το επιθυμητό ανατρεπτικό περιεχόμενο. Γιατί η αναρχική δράση προσδιορίζεται ως τέτοια όταν η ουσία της εμπεριέχει τα συστατικά της εξέγερσης και της σύγκρουσης με κάθε εξουσία.

Πολυμορφία λοιπόν είναι η αναγνώριση όλων των μορφών αγώνα ως εξέχουσας και ίσης σημασίας. Απέναντι σε μια σύνθετη πραγματικότητα πρέπει να είμαστε σε θέση να ξεκλειδώσουμε εκείνα τα αναλυτικά εργαλεία που θα μας δώσουν τη δυνατότητα να μην αντιμετωπίζουμε τον κόσμο μέσα από δογματικές προσεγγίσεις.

Κάθε αναρχική δράση διαδίδει μηνύματα και δημιουργεί συνθήκες και ερεθίσματα μέσα σε έναν πολύπλοκο δομημένο κοινωνικό ιστό. Οι αναρχικές παρεμβάσεις μεταβάλλουν τη ροή των γεγονότων, διαγράφοντας χαοτικές πορείες σύγκρουσης με την κάθε μορφή απόπειρα χειραγώγησης και καταπίεσης. Γι' αυτό και το κάθε μέσο αγώνα που χρησιμοποιείται συνδέεται με το άλλο δημιουργώντας μια νοητή αδιάσπαστη αλυσίδα που αποτελεί τη μοναδική αξιόπιστη προοπτική για τη μετατροπή της αναρχίας σε πραγματικό κίνδυνο για το κράτος και τα αφεντικά.

Όταν λοιπόν προωθούνται αντιλήψεις που δεν αντιλαμβάνονται τη συγκεκριμένη αδιαίρετη ολότητα, τότε δημιουργούνται φαινόμενα κατακερματισμού που παράγουν ρεφορμισμό, εσωστρέφεια, ένοπλο φετιχισμό, ιδεολογικοποιημένες οπισθοχωρήσεις, αναλόγως το σημείο και τη θέση όπου θα σπάσει ο κρίκος της αλυσίδας.

Γιατί, αν η αναρχία αποπλιστεί και δεν διατηρήσει και ενδυναμώσει τις ένοπλες αιχμές της που θα της επιτρέψουν να εκδικείται τους εξουσιαστές για όλη τη σαπίλα αυτού του κόσμου, θα καταλήξει μια εναλλακτική επιλογή που μελλοντικά θα χρησιμοποιηθεί όπως τόσες άλλες επαναστατικές δυνάμεις από το ίδιο το σύστημα για την ενδυνάμωσή του. Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο, εξάλλου, ότι ο καπιταλισμός και η αστική δημοκρατία χρησιμοποιούν ως πλεονέκτημα τη δυνατότητα αφομοίωσης ανταγωνιστικών προς τη λειτουργία τους ριζοσπαστικών εγχειρημάτων.

Γιατί, με την ίδια ακριβώς λογική, αν δεν αντιληφθούμε το αντάρτικο πόλης ως ένα ακόμα αναγκαίο και απαραίτητο μέσο αγώνα στη φαρέτρα ενός αναρχικού, είμαστε καταδικασμένοι σε μια στρατηγική οπισθοχώρηση του ίδιου του αγώνα από τη στιγμή που θα δημιουργηθεί ένα κίνημα δύο ταχυτήτων που στο τέλος το ένα του κομμάτι θα χτυπηθεί ολοκληρωτικά από την καταστολή και το άλλο θα επιστρέψει στις φιλολογικές λέσχες των ακίνδυνων ακαδημαϊκών φλυαριών.

Συντονισμός: Είναι το χωροχρονικό σημείο όπου η διάχυτη αναρχική δράση συγχρονίζεται και κατευθύνει την ισχύ της σε έναν συγκεκριμένο στόχο, είτε αυτό αφορά μια απεργία πείνας ενός φυλακισμένου συντρόφου είτε μια εκστρατεία δράσης με την εκάστοτε επιλεγμένη θεματική.

Η επιλογή μας να συντονιστούμε είναι η πρακτική έκφραση της επιθυμίας μας να χτυπήσουμε όσο πιο καίρια και αποφασιστικά το εξουσιαστικό οικοδόμημα. Ο άτυπος και οριζόντιος συντονισμός αυξάνει κατακόρυφα τη δυναμική των αναρχικών δράσεων αφού αυτές αποκτούν μεγαλύτερη βαρύτητα και γίνονται πιο απειλητικές και εφόσον

αποτελούν μέρος ενός οργανωμένου σχεδίου που έχει βασιστεί σε άτυπες συμφωνίες κοινής δράσης αναρχικών ομάδων και ατομικότητων.

Η σύνδεση που πραγματοποιείται αυτομάτως μεγιστοποιεί τη δυναμική της εκάστοτε πράξης μέσα στο συνολικό πλαίσιο στο οποίο αυτή έχει διεξαχθεί. Ταυτόχρονα μέσα από τον άτυπο συντονισμό είμαστε σε θέση να έρθουμε σε μια αλληλεπίδραση μεταξύ μας εφόσον το σκεπτικό του καθενός πάνω στο εκάστοτε ζήτημα τοποθετείται συμπληρωματικά και όχι ανταγωνιστικά προς τα υπόλοιπα.

Η επιλογή του άτυπου συντονισμού δεν συνεπάγεται και την υποχρεωτική μας σύγκλιση σε όλες τις προτάσεις ή θεματικές αγώνα που έχουν προταθεί. Εξάλλου, η αυτονομία μάς καλύπτει από ένα τέτοιο γεγονός, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα να ακολουθήσουμε και διαφορετικές στρατηγικές σε συγκεκριμένες περιόδους όπου μπορεί να μην υπάρχει συμφωνία γύρω από την προτεινόμενη θεματική δράσης.

“Αντί επιλόγου...”

Συντρόφισσες και σύντροφοι, στην αυγή της νέας εποχής που χαράζει με το πιο αδυσώπητο και αποκρουστικό πρόσωπο, στη δίνη της συμπυκνωμένης ιστορικής εξέλιξης, στην περίοδο της αδηφάγας καπιταλιστικής ανάπτυξης που καταστρέφει και ισοπεδώνει κάθε μορφή ζωής σε αυτόν τον πλανήτη, δεν μπορούμε να μιλάμε απλά για επανάσταση και αναρχία χωρίς να προωθούμε μια συνεπή μέθοδο αγώνα, που με τις όποιες αντιθέσεις της θα επιχειρεί να ανοίξει τις δικές της πληγές στο φαινομενικά άτρωτο σώμα της κυριαρχίας – μια δυναμική συνθήκη μέσα από την οποία μπορούν να γεννηθούν απελευθερωτικές προοπτικές.

Στην εποχή που ζούμε πρέπει να πάρουμε οριστικό διαζύγιο με τους ενδοιασμούς και την αναβλητικότητα· κάθε χαμένο λεπτό, κάθε χαμένη στιγμή είναι κερδισμένο έδαφος για τον εχθρό.

Ο πόλεμος όλων εναντίον όλων που προωθεί ο καπιταλισμός δεν είναι μια μακρινή εικόνα από τη φαινομενική ασφάλεια της καπιταλιστικής περιφέρειας, αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα την οποία βιώνουν εκατομμύρια άνθρωποι που βρίσκονται στην κυριολεξία στο απόσπασμα και που η αναφορά στις ζωές τους που πετιούνται στο καλάθι των αχρήστων γίνεται μέσα από στατιστικά στοιχεία τεχνοκρατών και στρατιωτικών αναλυτών που αποτυπώνουν τις οικονομικές πολιτικές και τις εξελίξεις στα ανοιχτά μέτωπα των πολεμικών συρράξεων. Είναι πέρα από τη δική μου λογική για όποιον θέλει να λέγεται αναρχικός να μην πείθεται για την επιτακτική αναγκαιότητα της κατακόρυφης όξυνσης του επαναστατικού πολέμου με μια απλή ματιά σε αυτά που συμβαίνουν γύρω του. Απέναντι στην τυφλή βία των διακρατικών πολέμων να προτάξουμε τη βία της εξέγερσης που ανατινάζει τις κοινωνικές συμβάσεις. Να ξεμπερδέψουμε οριστικά με τον σύγχρονο πολιτισμό της υποταγής και της μόλυνσης.

Οι θέσεις του καθενός δεν είναι απόψεις μιας αντικειμενικής και αποστασιοποιημένης ουδετερότητας, αποτυπώνουν επιλογές και στάσεις και συντάσσονται με λογικές μέσα στην κοινωνική συνθήκη. Οποιοσδήποτε αναβάλλει για αύριο την με κάθε πιθανό τρόπο επίθεση στους εκπροσώπους της εξουσίας, δίνει ανάσες ζωής στα θέρετρα μαζικών εξοντώσεων που οργανώνει η κυριαρχία.

Από τη δική μας πλευρά, με την πρόταση που κατατίθεται, δεν διεκδικούμε κάποιο μονοπώλιο αναρχικής δράσης, αλλά αποτυπώνουμε μια προοπτική της άτυπης οργάνωσης και τη δυνατότητα που μπορούμε να αποκτήσουμε αν είμαστε συνεπείς και επίμονοι στις προθέσεις και στις πράξεις μας ώστε να κόψουμε τον γόρδιο δεσμό της εσωστρέφειας. Να σχηματίσουμε έναν διεθνή άτυπο συντονισμό ο οποίος θα αποτελεί τη γέφυρα μεταξύ δημόσιας και συνωμοτικής δράσης, θα αποτελεί το εξελικτικό βήμα για

τον πολύμορφο αναρχικό αγώνα, επιχειρώντας να συμπλεύσουμε και να αναβαθμίσουμε ποιοτικά όλες τις αντίστοιχες ιστορικές εμπειρίες του παρελθόντος.

Το γεγονός ότι αυτό το κείμενο φτάνει στο τέλος του δεν σημαίνει ότι ασχολήθηκε λεπτομερώς με όλα τα ζητήματα και τα σκεπτικά που έθεσε προς επεξεργασία. Εξάλλου, στόχος δεν είναι να αποτελέσει μία άκαμπτα οριοθετημένη πρόταση, αλλά ένα στοίχημα αγώνα που θα εμπλουτιστεί και θα κινηθεί μέσα από τη δράση, βάζοντας έτσι τις κατευθύνσεις του με τον μοναδικό τρόπο που μπορούν να κριθούν ουσιαστικά, τη διαρκή κίνηση και καταστροφική δημιουργία του αναρχικού αγώνα.

“Χμ! Και πώς θα κραυγάζουν οι μωροί: ξεροκέφαλε αναρχικέ! Ποιος μπορεί να κατανοήσει τη θύελλα που βρυχάται στο μυαλό μας; Ποιος μπορεί ν’ αντιληφθεί την πείνα μας για χαρά, για ζωή; Ποιος μπορεί να καταλάβει την ήττα μας που πηγάζει από ανθρώπινη δειλία;

Είμαστε μόνοι μας. Δεν βρήκαμε τη συντροφιά των απόκοτων έτοιμη να συμμετάσχει στον αγώνα για την ανάκτηση της ζωής.

Γι’ αυτό, ηττηθήκαμε.

Και ένας από εμάς έχει χαθεί. Ο άλλος παραμένει με το βλέμμα του στυλωμένο στον ορίζοντα. Δεν μπορεί, δεν πρέπει ν’ αναχωρήσει. Αυτό είναι το πεπρωμένο μας.

Θα βρούμε συντρόφους;

Αλλιώς, καθένας από μας με τον τρόπο του θα εξαφανιστεί, σιωπηλώς ή ταραχωδώς, από τη σκηνή του κόσμου.

Ένα κεφάλαιο έχει κλείσει.

Ένα κεφάλαιο αγώνα, ελπίδων, ψευδαισθήσεων. Το τέλος όμως δεν έχει έρθει. Καθώς αυτές οι παράξενες, ασυνήθιστες ζωές φτάνουν στο τέλος τους, θα φτάσουμε στο σημείο να αντιληφθούμε πως θα ήταν καλύτερα αν δεν είχαν ποτέ γεννηθεί.

Κι αυτό είναι όλο κι όλο που ήταν να λεχθεί.” (Μπρούνο Φιλίππι)

Δύναμη και αλληλεγγύη σε όλους τους αναρχικούς κρατούμενους!

Να οργανώσουμε την αγριότητα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας!

Αναρχία σημαίνει επίθεση!

Νίκος Ρωμανός